

ΕΡΡΙΚΟΥ ΑΙΝΕ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

1

ΟΤΑΝ κοντάτης κάθομαι,
Θαρώ, πώς μου γυρτζει τὸ μυαλό·
Θαρώ, πώς εἶμαι πλούσιος·
Τὸν κόσμο ἀγοράζω καὶ πουλῶ.

Κί όταν μοῦ φύγη ὕστερα,
Καὶ μείνω καθὼς πρώτα μοναχός,
Πᾶνε τὰ πλοῦτη ὅλα μου,
Καὶ σά ζητιάνος γίνομαι φτωχός.

2

ΓΕΡΜΕΝΟΣ ἔς τὸ κατάρτι ἐκεῖ,
Μετρῶ τὸ κάθε κύμα.
“Γειά Σου, Παιριδα μου γλυκί!,”
Καὶ φεύγομε. Τί κρίμα!

Ἄπὸ τὸ σπίτι της περνῶ·
Τὸ παραθύρι νάτο!
Κυττάζω ἀπάνω, καὶ πονῶ·
Κανεῖς δὲ βλέπει κάτω!

*

Ἄχ, δάκρυ κάμε νὰ σταθῆς,
Ὡς ποῦ νὰ βλέπω μόνο...
Καὶ σὺ, καρδιά, μὴ ῥαγισθῆς,
Ἄπ' τὸν πολὺ τὸν πόνο.

3

ΟΠΟΥ πέση ἓνα μου δάκρυ,
Γίνετ' ὄμορφο λουλουῖδι,
Κι' ὅπου πάη στεναγμός μου,
Γίνετ' ἀηδονιοῦ τραγοῦδι.

Ἐλ' ἀγάπα με, ... νὰ γείνουν
Τὰ λουλουῖδια ὅλα δικὰ σου,
Καὶ νὰ τραγουδοῦν ἀηδόνια
Ἐν τὰ παράθυρά σου.

4

ΜΑΤΙ μὲ μάτι σὲ θωρῶ;
Ξεχνῶ καὶ λύπη μου καὶ πόνο.
Φιλῶ τὰ χεῖλια σου; Θαρῶ
Ξαναγεννηῖμαι, ξαναεινῶνα.

Ἐ τ' ἄσπρα σου στήθια ἀκουμπῶ;
Ὁ οὐρανός ἐμπρός μου ἀνοίγει.
Μοῦ λές ἀγάλια: Ἐ ἀγαπῶ;
Κλαίω... τὸ δάκρυ μου μὲ πνίγει.

5

ΝΑΣΕΡΑΝ τὰ λουλουδάκια,
Ἡ καρδιά μου πῶς πονεῖ,
Θὰ ἐδάκρυζαν μαζή μου,
Νὰ μοῦ γιάνουν τὴ πληγή.

Νᾶξεραν τὰ ἀηδονάκια,
Πῶς εἴμ' ἄββωστος βαρειά,
Θὰ μοῦ τραγουδοῦσαν ὅλα,
Εὐθυμὴ παρηγοριά.

Νάζεραν ψηλά τ' άστέρια,
Πόσω καώ και πονώ,
Θάπεφταν νά μου μιλήσουν,
Κάτω από τόν ούρανό.

Άχ! Κανένα δέν τó ζέρει,
Και τó ζέρει μόνο μιά...
Κείνη ποδκαμε κομμάτια.
Τή φτωχή μου τήν καρδιά.

6

Άχ, νά ήμουν τó χαράκι,
Που τυλίγει τά σγουρά της!
Νά τραγοúδαγα 'ς τ' αúτιά της
Όσα έρωτικά
Ξέρω μυστικά.

7

ΖΑΦΕΙΡΙΑ είναι τά μάτια σου,
Που βλέπουν και μιλοúνε.
Χαρά σ' έκεινο τó θνητό,
Που γλυκοχαιρετοúνε.

Ρουμπίνια 'ναι τά χεΐλια σου,
—Που άλλα νά βρεθοúνε!
Χαρά σ' έκεινο τó θνητό,
Που σ' άγαπαú του ποúνε.

*

Διαμάντι 'ναι ή καρδοúλά σου,
Που λάμπει και αστράφτει.
Χαρά σ' έκεινο τó θνητό,
'Όπου γι' αυτών ανάφτει.

*

Άχ, νά τόν ήξευρα αυτόν,
Και νά τόν εúρω μόνο!
'Εγώ τήν εúτυχία του
'Εγώ του τήν τελειόνα.

8

Όποιος πρωταγαπαú είναι Θεός,
Κι' άς άγαπάη άπελπισμένος.
'Όποιος άνέλπιστα ζαναγαπαú,
Είναι τρελλός... είναι δαιμονισμένος.

Τέτοιος τρελλός εγώ, ζαναγαπαú
Χωρίς άγάπη νά προσμένω.
'Ηλιος, φεγγάρι, άστρα με γελοúν,
Κ' εγώ γελώ μαζί τους... και πεθαίνω!

9

ΜΟΥ πλήγασες άπ' τó φιλι τ' άχειλι.
Φίλα το πάλι... φίλα νά τó γιάνης.
Κ' άν δέ τελειώσης, μάτια μου, ως τó δειλι,
'Εχεις καιρό, μη βιάζεσαι, ποοφτάνεις!

'Εχεις καιρό. 'Η νύχτα είναι δική σου,
Δική σου όλη, γιάτραινα χρυσή!
Τί δέ μπορεί νά γιάνη τó φιλι σου
Σέ μιά νυχτιά! Τó ζέρω εγώ και σύ.

10

ΑΛΗΘΕΙΑ, με έχθρεúσαι;
'Αλλαξες τόσο, φώς μου;
Γιά συλλογίσου το καλά,
'Η θά τó πά του κόσμου!

(Μετάφρασις)

Στόμα γλυκό, κοράλλινο,
Που μ' έκακολογούσες,
Λησιμόνησες τόν άνθρωπο,
Που τόν γλυκοφιλοúσες;

ΑΓΓΕΛΟΥ ΒΛΑΧΟΥ

